

Nato je dejal: »Dobro!« spravil svoje orodje in šel.

Čez nekaj dnij je prišel zopet ter prinesel s seboj slike. Jožek in Marijika se jim nista mogla dovolj načuditi, ko sta videla na njih - sebe. Mar-sikdo je dobil od njiju podobo. Tudi jaz nisem izostal; spomnila se me je Marijika. Pa ker ni vedela, kam bi mi jo poslala, ker sem moral tudi jaz v vojno, mi jo je dala, ko sem jo obiskal. Jaz pa jo dam »Zvončku«, ker vem, da mi Marijika tega ne bo zamerila, in da bodo »Zvončkovi« bralci in njegove bralke veseli, ko bodo videli »Zvončkovega« naročnika Joška in njegovo sestrico Marijiko, ki so že o njej v »Zvončku« čitali.

Utrinki.

*Na visokem nebu,
na širokem polju
zvezdice vesele
so oči si zmele,
bruno poiskale,
pa so se gugale.*

*Bruno — krepko oje —
voz veliki dal je,
za podstavek zvezdo
v vozu jim izbral je:
petje, vrisk, skakanje,
smeh in prerivanje.*

*Sem — tja — gori — doli
zvezde se vrtijo,
pa za zlato bruno
krepko se držijo.
To so vsem vesela
lica zažarela!*

*Sem — tja — doli — gori: Zvezdam neigralkam,
zvezde zakričijo, zvezdicam gledalkam
na zapad, na iztok smeha zlato lice
v blisku odletijo močijo solzice.*

Andrej Rapč.

Na poljani.

*Vsa ječi poljana,
vse je zbito v prah,
stok po njej in beda,
groza je in strah*

*In po njej s širokim
gre korakom smrt,
pa junakom padlim
svoj razgrinja prt.*

*In molči poljana,
le nebo žari —
a na njej junakov
mnog nevdramno spi*

Andrej Rapč.